

Vičnaja pamjať, náš drahý vladyka

16.3.2008 v nedeľu Víťazstva svätého Pravoslávnia odišiel k Hospodinovi, Vysokopreosvätený Metropolita Východnej Ameriky a New Yorku Lavr. Svojim životom svedčil o pravde a svätej Pravoslávnej viere, zaslúžil sa o zjednotenie Ruskej zahraničnej cirkvi s Ruskou Pravoslávnou Cirkvou. A práve dnes, v tento svätý deň, keď si naša svätá Pravoslávna Cirkev pripomína deň víťazstva, si ho povolal Hospodin k sebe. Nech Boh príjme vašu dušu drahý náš vladyka. Svojimi skutkami ste sa zapísali do našich srdc a boli ste svetlým a neoceniteľným príkladom horlivosti za čistotu a pravdu našej viery.

Metropolita Lavr (Vasilij Michajlovič Škurla) sa narodil 1. januára 1928 v Ladomírovej na Prešovskej Rusi, v rusínskej rodine.

V jedenástich rokoch vstúpil medzi monastierske bratstvo prepodobného Jova Počajevského v Ladomírovej, ktoré založili mnísi z Počajevskej lavry. V roku 1944 sa stal poslušníkom. V roku 1946 spolu s bratstvom monastiera bol evakuovaný do Jordanvillu v USA, kde bol založený nový Sväto-Trojický monastier, ktorý sa stal duchovným centrom Ruskej Pravoslávnej cirkvi v zahraničí.

Za rjasofora bol metropolita postrihnutý v r. 1947 a 19. 3. 1948 bol postrihnutý za inoka a prijal meno mučeníka Lavra. Postrihol ho arcibiskup Vitalij (Maximenko), zakladateľ Sväto - Trojického monastiera. 14. januára 1950 bol vladyka Lavr vysvätený za jerodiakona a 27. júna 1954 za jeromonacha.

Od r. 1954 do posledných chvíľ prednášal metropolita Lavr dogmatické bohoslovie a kanonické právo v Sväto-Trojickom seminári, kde pôsobil od r. 1958 ako inšpektor semináru. Igumenom sa stal v roku 1959 a archimandritom o päť rokov neskôr.

13. augusta 1967 bol chirotonizovaný na vladyku Manhattanského, vikára Východo - Americkej eparchie a bol menovaný za tajomníka Posvätnej Synody.

Od júla 1976 bol správcom Sväto - Trojického monastiera a riadil Trojicko - Syrakuzskú eparchiu. Od októbra spomínaného roka pôsobil ako arcibiskup a rektor Sväto - Trojickej seminárie (nahradil arcibiskupa Averkija (Tauševa)) a hlavný redaktor časopisov „Pravoslavnaja Rus“, „Pravoslavnaja žizň“ a Pravoslavnyj puť.

V roku 1981 sa stal arcibiskupom a od 10. júla 2000 bol Posvätnou Synodou menovaný za zástupcu Prvohierarchu Ruskej Pravoslávnej cirkvi v zahraničí.

Do tej doby zodpovedne pôsobil ako zástupca tajomníka a neskôr ako tajomník Posvätnej Synody. Od 10. júla 2001 vykonával povinnosti Prvohierarchu Ruskej Pravoslávnej cirkvi v zahraničí vo funkcii jeho zástupcu.

Na sneme, ktorý sa konal 17 - 27. októbra 2001 bol zvolený za Prvohierarchu Ruskej Pravoslávnej cirkvi v zahraničí, metropolitu Východo-Amerického a New Yorkského.

17. mája 2007 metropolita Lavr spolu s patriarchom Moskovským a celého Ruska Alexejom II. podpísali v Chráme Christa Spasiteľa Akt o kanonickej jednote. Je to dokument, ktorý ukončil rozdelenie Ruskej Cirkvi.

Vičnaja Vám pamjať, blažennyj pokoj!

Sväté mučeníčky Agapia (Agáta) Chionia a Irina (Irena) (deň pamiatky je 16. apríl)

Boli mučené za panovania rímskeho cisára Diokleciána. Raz prišiel cisár kvôli štátnym povinnostiam do Akvily. V blízkosti tohto mesta žil svätý kňaz Zoil. Pod jeho vedením tam žili tiež tri sestry podľa tela i duše: Agapia, Chionia a Irina. Kňaz Zoil sa stal dôstojný toho, že mu Boh odkryl miesto kde sa nachádzalo telo mučeníka Chrizonta, ktorého po príchode cisár Dioklecián umučil. Mučeníka Chrizonta tu privliekli až z Ríma a svätá Anastásia Uzorišteľnica (Vysloboditeľka z pút), jeho učeníčka ho nasledovala, aby sa oň mohla starať. Vzal telo, dal ho do dreveného hrobu a uložil ho pri svojom dome.

Po tomto sa mu zjavil svätý Chrizont a povedal: „Vedz, že prejde deväť dní a devy, čo žijú pri tebe budú odvedené na mučenia, ty budeš žať plody svojej námahy a spolu so svätými nájdeš pokoj aj ty.

Podobne zjavenie mala aj svätá Anastasia, aby šla posilniť tri devy pred mučením. Tak sa ja stalo. Anastasia sa dlho s nimi rozprávala a na desiaty deň po prorocťve Agapiu, Chioniu a Irinu zlapali. Svätý presbyter (kňaz) zomrel a prišiel pred Pána.

Predviedli ich pred cisára a ten sa ich spytoval: „Kto hlúpy vás naučil tejto smutnej a bludnej neúčte k nášmu spravodlivému zákonu a za nečistých považovať našich bohov? No vidím, že ste krásne a vznešené, preto by som vás chcel uchrániť. Zrieknite sa vášho Christa! Prineste žertvu (obet') našim bohom.“

Najstaršia sestra Agapia odpovedala: „Cisár, tebe je potrebné starať sa o štát, vojsko a ty namiesto toho rozprávaš mnoho nesprávnych vecí, ktoré urážajú Živého Boha. Veď On ti dáva moc vládnuť a trpí ťa, ale ty Ho aj tak urážaš.“ Dioklecián však povedal, že je nerozumná a nech privedú ďalšiu (Chioniu) a neskôr aj najmladšiu Irinu. No aj tieto dve mučenice statočne vyznali svoju vieru v Christa. Svätá Irina sa mu snažila vysvetliť, prečo je zlé jeho počínanie (modloslužobníctvo): „Hoci by sa vašim idolom poklonili všetci nerozumní protivníci Praveho Boha, čo môže byť nezmyselnejšie a nerozumnejšie ako to, keď sa klaniate výtvorom umelcov, ktoré navyše urobili za výplatu. Veď či si na začiatku umelcovi nepovedal, za akú cenu má byť a ako má tento idol vyzerat' ? Či má stáť, skákať alebo ležať, smiať sa či plakať. Povedal si z akého materiálu má byť urobený, či z dreva, kameňa alebo medi... Avšak, keď svoju prácu urobí zle, odstúpiš od zmluvy a ak dobré, dáš mu odmenu. Tak sa klaniaš kúpenému a urobenému a nazývaš svojím bohom modlu (idol), ktorému by skôr pristalo nazvať ho kúpeným otrokom než bohom.“

Po týchto slovách dal Dioklecián sväté sestry uväzniť. Cisár však musel odísť kvôli štátnym povinnostiam z Akvily do Macedónie. Tam za ním privedli

mnoho väznených kresťanov, medzi nimi aj sväté panny.

Cisár poveril správcu tejto oblasti, aby prinútil kresťanov obetovať modlám. Mal ich mučiť alebo aj usmrtiť. Priviedli aj Agápiu, Chioniu a Irinu. Veľmi sa mu zapáčili. Boli kresťanky, a preto začal hľadať všemožné cesty ako ich potu-piť a znevážiť. No milostivý Boh, ktorý ochraňuje svojich verných ochránil aj sväté mučeniec od správcových plánov.

Raz zo zlosti igemon (správca) prikázal zo svätých panien strhnúť šaty, ale stal sa zázrak. Mučiteľia nemohli z nich strhnúť ani kúsok oblečenia. Šaty sil-no priľnuli k telám žien a tak boli uchránené pred veľkou potupou. Počas toho správca tak silno zaspal, že služobníci a priatelia ho nemohli nijako zobudiť. Kričali, búchali, no on spal ako mŕtvy. Až keď ho doniesli domov sa prebral.

Dozvedel sa o tom aj cisár a veľmi sa rozhneval. Prikázal sudcovi Sisinovi, aby prinútil panny priniesť obeť modlám. Aj k sudcovi boli znova privedené Agápia, Chionia a Irina. Najprv ich začal presviedčať milým slovom, potom darmi, krikom a vyhrážkami. Ba ani mučenia nič nezmohli a sväté devy ostali pevne a neochvejne vo viere v Isusa Christa. Sudca vidiac ich neoblomnosť pri-kázal Agápiu a Chioniu zaživa upáliť. V ohni sväté mučeníčky d'akovali Bohu, že ich urobil hodnými byť vyznávačkami Jeho mena. Avšak oheň sa nedotkol ani ich tela, ani šiat na znamenie pohanom, že sväté si vyprosili u Boha pokojný odchod ku Christu a nie kvôli ich mučeniu. Sudca si myslel, že svätá Irina vidi-ac smrť svojich sestier ustúpi a zaprie Christa. No veľké bolo jeho prekvapenie. Irina statočne vyznala Christa a vysmiala nerozumnosť modloslužobníkov.

Potom sudca prikázal vojakom, aby Irinu odvedli do bludiska a nechali ju tam tak dlho pokiaľ nezomrie. Po ceste k bludisku ich dobehli ďalší vojaci a po-vedali, že sudca odkazuje, aby svätú Irinu viedli tam, kam ukážu oni. Vyšli teda za mesto na vysoký vrch. Dvaja vojaci poslali ostatných k sudcovi s odkazom, že Irina je už na vrchu. Potom ako vojaci odišli, títo dvaja muži sa stali nevi-diteľní, lebo boli anjelmi Božími. Svätá Irina práve d'akovala Bohu za pomoc, keď k vrchu dorazil sudca. Nemohol sa však dostať na vrch. Zdalo sa mu akoby bol obkolesený vysokou stenou. Obišiel celý vrch mnohokrát, no k svätej deve sa priblížiť nemohol. Niektorí vojaci natiahli luky a vystrelili šípy na svätú Iri-nu. Zasiahli ju a svätá Irina oslavujúc Boha skončila svoju pozemskú púť. To sa udialo deň pred Paschou. Sväté mučeníčky trpeli za Christa v roku 304.

Svjatiji mučeniec Agapia, Chionia i Irina molite Boha o nás!

*Podľa knihy Žitija svjatych
spracoval Alexander.*

Otázky a odpovede

Ako často je dobré prijímať Telo a Krv Isusa Christa a prečo sa v tejto otázke názory tak rozchádzajú?

Najdôležitejšie zo všetkého je, že k prijímaniu nás volá sám Isus Christos. Stačí len veriť, že On vie, čo hovorí, že vie, čo potrebujeme. Ak Ho máme radi, nebudeme si vedieť ani predstaviť, žeby sme Ho nepočúvli a zarmútili (csl. opečalili).

Teraz o častosti prijímania. Podstatné je, čo nám hovorí Sväté Písmo. Tam sa píše, že kresťania prijímali deň, čo deň. Cieľ a ideál je teda jasný – každý deň. Toto samozrejme nezvládne každý. Mnohí žijeme tak, že na tak časté prijímanie nie sme pripravení a bolo by nad naše sily. Je však potrebné dať pozor, aby sme nezašli za hranicu, za ktorou to už bude primálo a my sa dostaneme v podstate mimo Boha, Cirkev a preč z ozajstného a neprerušovaného duchovného života. Túto hranicu

nám ukazujú svätí apoštoli. Povedali, že nemáme prijímať zriedkavejšie ako raz za dva týždne. Po troch nedeliach bez prijímania sme už mimo... Bolo by dobré, aby sme sa snažili do týchto medzí dostať, avšak nie za každú cenu. Treba dať pozor, aby sme boli hlavne úprimní a pripravení. Pripravení primeranou modlitbou a hlavne snahou žiť dobre. Nehovorím o dokonalosti, dokonalý a dôstojný je len Boh. Hovorím o úprimnej snahe byť dobrý. Ak nie sme úprimní alebo sa nechceme pripraviť, radšej nechodme. Bolo by to iba na škodu. Nezaбудnime však, že v takom prípade sme „mimo“ a že to „mimo“ je veľmi vážna vec. Od nej závisí naša prítomnosť aj budúcnosť. S milovaným Bohom alebo bez Neho.

A prečo sa v tejto veci líšia názory? Nevieť. Možno aj preto, že sa niekedy hovorí o ideáli, inokedy o riešení konkrétnych a problematických prípadov. Výsledok je rôzny, ale nemusí v tom byť žiadny rozpor.

jerej Štefan Pružinský, ml.

Modlitba svätého Efréma Sýrskeho

ГДН Н ВЛКО ЖИВОТÀ МОЕГÒ, ДДХЗ ПРАЗДНОСТИ ОУНБІНІА,
ЛЮБОНАЧІЛІА, Н ПРАЗДНОЛОБІА НЕ ДАЖДЬ МН.

ПОКЛОНЪ ВЕЛІКІЙ

ДДХЗ ЖЕ ЦѢЛОМЪДРІА, СМИРЕНОМЪДРІА, ТЕРПѢНІА, Н ЛЮБВѢ,
ДАРДН МН РАБЪ ТВОЕМЪ.

ПОКЛОНЪ ВЕЛІКІЙ

БН ГДН ЦРЮ, ДАРДН МН ЗРѢТИ МОА ПРЕГРѢШЕНІА, Н НЕ
ОБЪЖДАТИ БРАТА МОЕГÒ, ГАКЪ БЛГОСЛОВЕНЪ ЄСН ВО ВѢКН
ВѢКОВЪ, АМННЬ.

ПОКЛОНЪ ВЕЛІКІЙ

Н МАЛЫХЪ БІ, ГЛАГОЛЮЩЕ ВЪ СЕБѢ: БЖЕ, ОЧИСТИ МÀ
ГРѢШНАГО.

ТАЖЕ ПАКН ПРЕДПІСАНИЮ МЛТВЪ ВЮ: ГДН Н ВЛКО

ПОКЛОНЪ ВЕЛІКІЙ

Hospodine a Vládca môjho života, nedaj mi ducha prázdnoti,
zúfalstva, lásky k ranovaniu a prázdneho hovorenia.

Veľká poklona

Ducha rozumnej čistoty, rozumnej pokory, trpezlivosti a lásky daruj
mi, tvojmu služobníkovi.

Veľká poklona

Ó, Hospodine Kráľu, daruj mi vidieť moje prehrešky a neodsudzovať
môjho brata: lebo blahoslovený si na veky vekov. Amen.

Veľká poklona

Potom 12 malých poklonov, hovoriac: **Bože, očisti ma hriješneho.**

A potom celú modlitbu: **Hospodine a Vládca...**

Veľká poklona

Táto modlitba sa hovorí na bohoslužbách v stredu a v piatok syropustného
týžňa a počas celej svätej Štyridsiatnice okrem sobôt a nedeľ.